

COLUMN

Nachtlampje

Ja, hoor, ik vond *De Dag* ook geweldig.

Door **PETER CASTEELS**

Vanavond op uw televisie: de beste Vlaamse serie ooit', kopte *De Morgen* toen de eerste afleveringen van *De Dag* eindelijk op Vier werden uitgezonden. Dat is natuurlijk weer fake news. *Terug naar Oosterdonk* van Guido Van Meir, uit 1997, is veruit de beste Vlaamse serie ooit, en zal dat ook nog wel enkele jaren blijven.

Dat is hiermee rechtgezet.

Maar als *De Morgen*, bijvoorbeeld, had gekopt dat *De Dag* – de thrillerreeks over een bankgijzeling die door Jonas Geirnaert en Julie Mahieu werd geschreven – de indrukwekkendste reeks is die de voorbije twintig jaar in Vlaanderen werd gemaakt, had het artikel een eenvoudige factcheck wél doorstaan. *De Dag* laat namelijk niet enkel alle televisiereeksen waarin een plot wekelijks in minder dan een uurtje moet worden afgehandeld achter zich, maar breekt ook met een stilzwijgende afspraak tussen scenaristen en kijkers van andere, ambitieuzere thrillers: zolang het verhaal voor spanning en spektakel zorgt, maakt het achteraf niet zo gek veel uit hoe de plot precies in elkaar zit. *London Spy*, de hitreeks die in 2015 door de BBC werd uitgezonden en door 'onze' Jacob Verbruggen werd geregisseerd, vond ik

daar altijd het beste voorbeeld van. De kijker wordt vanaf de eerste aflevering meegesleurd in een intrigerende wereld van mysterie, spanning en gevaar. Ik was er gek op, tot op het eind blijkt dat er enkele krankzinnige plotwendingen nodig zijn om alles rond te krijgen. Ook *Bodyguard* had daaronder te lijden. Die reeks is evengoed uitstekend, tot in de laatste afleveringen drie verhaallijnen op een wel heel knullige manier bij elkaar moeten worden gebonden.

De Dag is anders. Het blijft een thrillerreeks waarbij de spanning belangrijker is dan de diepgang van de personages – iets wat trouwens amper opvalt door de geweldige acteerprestaties – maar die spanning zit perfect in elkaar. (Het was, toegegeven, ook lang geleden dat ik uit schrik nog eens met mijn nachtlampje aan heb geslapen.) Er knelt geen enkel stukje in de puzzel die zo'n scenario is. Om dan ook maar eens wat te overdrijven: dat scenario is echt beter dan alles wat Netflix in 2018 voor 12 miljard dollar bij elkaar heeft besteld.

Wat als die reeks niet was geschreven door een show-bizzkoppel? Zouden we dan hebben geweten wie de scenarist was, of was zijn of haar naam niet verder geraakt dan de aftiteling? Er is, op Jan Eelen na, in Vlaanderen geen enkele televisiescenarist die alleen als televisiescenarist bekend kon worden. Maar dat heeft misschien meer met het niveau van de voorbije twintig jaar te maken. ●

De Dag is echt beter dan alles wat Netflix in 2018 voor 12 miljard dollar bij elkaar heeft besteld.

Zaalzicht Harlan Levey Projects, Foto's: Ludovic Beillard

'By the Weight of their Breasts' (3), 2018

Ultiem intiem

In haar artistieke projecten onderzoekt de Hongaarse **Andrea Eva Györi** (°1984) lichaam en psyche, voorbij taboes en culturele normen.

Het accent ligt daarbij op vrouwelijke seksualiteit en daarin kunnen borsten niet ontbreken – of net wel? In een zonnegele setting toont Györi *Chest Variations*, een openhartig inzicht in hoe ze omgaat met haar borstkanker. De video *Talking to Breasts* gaat over de intieme dialoog waarbij ze met beide handen haar borsten streelt, weegt, knijpt en de pijn van het venijn erbinnenin aftast. Een aangrijpend adieu vóór een nakende dubbele mastectomie. Met abstracte siliconen sculpturen bedenkt Györi alternatieve borstreconstructies waarin vrouwelijkheid kan floreren. Zo toont ze een erecte raket, vol energie, een lustig likkende tong en een regenboog. Reality-art, zeg maar, met pure emoties, gestuwd door levenskracht en fantasie. *Chest Variations* loopt parallel met *Deep Jaw Relaxation*, een uitgebreid oeuvreoverzicht van Györi in Eupen.

Door **HANS BOFFEL**

Andrea Eva Györi, *Chest Variations*, Harlan Levey Projects, Elsene. *Deep Jaw Relaxation* in IKOB, Eupen. Beide tot 23/03. Info: hl-projects.com + ikob.be